

ἀγρίβωτος ἐπιθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γριβωτός < γριβώνω.

Ὁ μὴ ἐχόμενός τινος, ὁ μὴ προσκεκολλημένος που σταθερῶς: Τὰ σανιδᾶ ἀγρίβωτα εἶν'. Τὸ παιδί ἀγρίβωτον ἐν' ἑσὶ τζιτζιν (δὲν ἐκολληθῇ εἰς τὸν μαστόν).

ἀγρίδι τό, (Ι) ἀγρίδιν Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἀγρίδι Κάρπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Οἶν.) ἀγρίδ' Ἡπ. (Χουλιαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι, τοῦ ἐπιθ. ἄγριος λαμβανομένου ὡς οὐς. ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὀμήρ. Πβ. Ε 52 «βάλλειν ἄγρια πάντα, τὰ τε τρέφει οὖρεσιν ὕλη» καὶ Σχολ. Σοφ. Οἶδ. Τύρ. 1103 (ἔκδ. ΡΡαραγεοργίους) «ἀγρόνομοι δὲ ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεται, ὃ ἐστὶ τὰ μὴ ἡμερα θηρία». Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀντρίδι, βυζαρίδι κττ.

1) Ζῶον μὴ οἰκόσιτον, θηρίον Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.): Ἄσμ.

Θέλω νὰ μένω σὲ βουνόν, φοβοῦμαι ἀπ' τ' ἀγρίδι

Κερασ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. Πβ. «ἀγρίδι» θηράσιμον, θηρίον». Συνών. ἀγρίμι 1. 2) Ἡ παραφυὰς τῆς ἐλαίας, τῆς ὁποίας αἱ ρίζαι εἶναι ἄγριαι, δηλ. τῆς δι' ἐγκεντρισμοῦ ἐξευγενισθείσης Πελοπν. (Οἶν.) 3) Τόπος ἄγριος, ὁ μήπω καλλιεργηθεὶς Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. ἀγριάδα (Ι) 1, ἀγρίωμα. β) Ὁ διὰ τὴν λυπρότητα ἢ τὸ βραχῶδες ἀκαλλιέργητος τόπος Ἡπ. (Χουλιαρ.) Στερελλ. (Λεπεν.) γ) Ἀκαλλιέργητον μέρος καλλιεργημένου ἀγροῦ καὶ καθόλου ἀκαλλιέργητος τόπος ἐντὸς καλλιεργημένης ἐκτάσεως Στερελλ. (Αἰτωλ.): «Ἐχον ἓνα χουραφάκ' κ' ἔχ' ἑς τ'ν ἄκρ' κί καμπόσου ἀγρίδ'. Ἰκεῖ ἀπ' ἀπάν' ἀπ' τὰ χουράφια ἑς τ' ἀγρίδια εἶν' ἀγραπιδιές. Ἐδισα τὰ βόδια μέσ' ἑς τ' ἀγρίδ' νὰ βουσκῇσι. Συνών. μεσαργιά. δ) Παλαιὰ ἄμπελος ἐγκαταλειφθεῖσα Πελοπν. (Οἶν.)

Ἡ λ. ὡς τοπων. πολλαχ.

ἀγρίδι τό, (ΙΙ) Λεξ. Περίδ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀγρίδιον. Ἰδ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 18 (1906) 372.

Μικρὸς ἀγρός. Συνών. χωραφάκι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

ἀγριδότοπος ὁ, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀγρίδι (Ι) καὶ τόπος.

Τόπος χέρσος, ἀκαλλιέργητος.

ἀγριέλα ἡ, ἀμάρτ. ἀγρέλα Θράκ. Κυδων. Νάξ. Σάμ. Σμύρν. ἀγρέλ-λα Ἰκαρ. Νίσυρ. ἀγρίδα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγρέλη Χίος (Δαφν.) ἀγρέλας ὁ, Νάξ. (Καλόξ.) Χίος ἀγρέλας Ἡπ. (Δρόβιαν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγριέλι.

1) Ἡ ἀγρία ἐλαία, ὁ κότινος ἐνθ' ἀν.: Οἱ ἐλαῖες γιγῆ-κανι ἀγρέλις κουριτζές, λουγιῶν τῶν λουγιῶν ἄγρια δέδρα Σάμ. Συνών. ἀγριελαία 1, ἀγριελαίος, ἀγριέλι 1, ἀγριελίδα, ἀγριελίδι. β) Ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας ἐλαίας ἐνθ' ἀν. 2) Τὸ ξύλον τῆς ἀγρίας ἐλαίας Νάξ.: Τὰ δοκάρια εἶναι ἀγρέλες.

ἀγριελαία ἡ, σύνθη. ἀγριελαία Πόντ. (Ἀμισ.) ἀγριελαία Εὐβ. (Κάρυστ.) Θράκ. Ἰων. (Σμύρν.) Κίμωλ. Κύπρ. Μύκ. κ. ἀ. ἀγριελαία Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. κ. ἀ.) Ζάκ. Θήρ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Κυδων. Λέρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Ἐγκαρ. Μέλαν.) Παξ. Πάρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κόρινθ. Μεσσ. Τριφυλ. κ. ἀ.) Σίφν. Σύμ. ἀγριελαία Σίφν. ἀγριελαία Σίφν. ἀγριελαία Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) ἀγριελαία Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἀ.) ἀγριελαία Πόντ. (Κερασ.) ἀγριελαία Πελοπν. (Μεσσ.) ἀγριελαία Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.) ἀγριελαία Τσακων. ἀγριελαία Λεξ. Βερ. 132 ἀγριελαία Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) ἀγριελαία Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀγριελαία Πελοπν. (Μεσσ.) ἀγριελαία Σύμ. ἀγριελαία Κύπρ. ἀγριελαία Νάξ. (Φιλότ.)

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀγριελαία.

1) Ἡ ἀγρία, ἡ αὐτοφυῆς ἐλαία (olea Europaea silvestris ἢ oleaster), ἀρχ. κότινος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Τσακων.: Ἐσηκώσαμενε τὴν ἀργουαία τὴν Οὐαμπρὴ καὶ τὴν ἐπήγαμενε ἑς τὸ Ζᾶ (Οὐαμπρὴ = Λαμπρὴ) Φιλότ. Σήμ-μερα ἔν-νὰ πάω ν' ἀμ-ματίσω τὲς ἀρκολαῖες πῶχω εἰς τὸ χωράφιν μου Κύπρ. || Ἄσμ.

Καὶ πῆε τῆς δάφνης τὸ ζουμίν, τῆς ἀρκολαῖας τὸ λάδιν

Κύπρ. Ἰδ. ΠΓεννάδ. 263 κέξ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγριελαία 1. β) Ράβδος καὶ καθόλου ξύλον ἀγριελαίας Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Πελοπν. (Συγκά Κορινθ.) κ. ἀ.: Ὁ στῦλος εἶναι ἀγριελαία καὶ ἀντέχει Εὐβ. Τὴ βλέπεις τὴν ἀγριελαία; (ἐνν. μὲ τὴν ὁποίαν θὰ σὲ δείρω) Συγκά Κορινθ. Θὰ σὲ πιάσω, καημένε, μὲ τὴν ἀγριελαία! αὐτόθ. γ) Πληγὴ δι' οἰασδήποτε ράβδου Μύκ. 2) Ὁ καρπὸς τῆς ἀγριελαίας πολλαχ. 3) Τὸ φυτὸν λιγοῦστρον τὸ κοινὸν (ligustrum vulgare) Κέρκ. Ἰδ. ΘΧελδράχ 59. Συνών. ἀγριελαία, νεροβεργιά.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

ἀγριελαῖος ὁ, ἀμάρτ. ἀγριελαῖος Ἀττικ. Κέως Κύθν. Μέγαρ. ἀργουλαῖος Μέγαρ. ἀργουλαῖος Μέγαρ. ἀργουλαῖος Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀγριελαῖος. Διὰ τὸν τύπ. ἀργουλαῖος ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1915/6) 9.

Ἀγρία ἐλαία ἐνθ' ἀν.: Τσεῖνοι οἱ ἀργουλαῖοι εἶναι γιὰ μέρωμα (πρὸς ἐξημέρωσιν δι' ἐνοφθαλμισμού) Μέγαρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγριελαία 1. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγριελαῖος Κέως Κύθν. Ἀγριελαῖο τό, Σῦρ. Ἀγριελαῖο Σῦρ. Ἀργουλαῖο Κρήτ.

ἀγριελαῖωνας ὁ, ἀμάρτ. ἀγριελαῖωνας Κύθν. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἄγριος ἐλαῖωνας.

Τόπος πλήρης ἀγρίων ἐλαίων ἐνθ' ἀν.: Πήγαμι κάτου ἑς τὸν ἀγριελαῖον νὰ κυν'γήσουμι πλατώνια Αἰτωλ.

ἀγριελάκι τό, ἀμάρτ. ἀγριελάτσι Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγριελάκι Κάσ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀγριέλι.

Μικρὰ ἀγριελαία ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Τὸ μικρὸ τ' ἀγριελάκι | ἀπὸ κάτω ἑς τὸ πλακάκι Κάσ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγριελάκι Ζάκ. Ἀγριελάχ Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

